

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 4C/11/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819201951
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kiššová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2020:3819201951.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudkyňou JUDr. Evou Kiššovou v právnej veci žalobcu: U. W., nar. X.XX.XXXX, bytom V., ul. Š. S. č. XX/X, /resp. E., G. XXX/XX/, zast. V4 Legal, s.r.o. so sídlom Žilina, Tvrdého č. 4, IČO 36 858 820, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie č. 13, Bratislava, IČO: 00166073, o náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady škody za trovy obhajoby sumu 1.111,61 eur, z titulu nemajetkovej ujmy počas väzby sumu 1.500,- eur, z titulu nemajetkovej ujmy počas trestného stíhania 1.000,- eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 74,62%.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Žalobca žalobou podanou 7.5.2019 domáhal sa náhrady škody voči štátu v súvislosti s jeho trestným stíhaním. Uzneseniami ORPZ v Prievidzi ORP 953/1-VYS-PD -2016 zo dňa 5.12.2016 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie voči nemu zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods.2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2, písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Sťažnosť podanú voči uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátor OP v Prievidzi zamietol ako nedôvodnú. Uznesením sudcu pre prípravné konanie OS Prievidza sp. zn. 1Tp/3/2016 zo dňa 7.12.2016 súd rozhodol o tom, že žalobcu berie do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a zároveň rozhodol o tom, že sa väzba nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka. Väzba začala plynúť 5.12.2016 o 8.10 hodine a bola vykonávaná v Ústave na výkon väzby v Ilave. Sťažnosť voči tomuto uzneseniu bola Krajským súdom v Trenčíne zamietnutá. Dňa 19.1.2017 podával žalobca žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu a táto bola uznesením sudcu pre prípravné konanie OS Prievidza sp. zn. 6Tp/4/2017 zo dňa 3.2.2017 zamietnutá. V dôsledku podanej sťažnosti Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 6Tp/4/2017 zo dňa 3.2.2017 rozhodol tak, že uznesenie sudcu pre prípravné konanie zrušil a žalobcu prepustil z väzby na slobodu. V ďalšom poukázal na podanie obžaloby prokurátorom OP v Prievidzi, vydanie trestného rozkazu sp. zn. 1T/50/2017, podanie odporu voči trestnému rozkazu, následne vydaný rozsudok OS Prievidza sp. zn. 1T/50/2017 zo dňa 7.8.2017, ktorým bol žalobca uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody 8 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. V dôsledku podaného odvolania Krajský súd v Trenčíne rozsudok Okresného súdu v

Prievidzi zrušil a trestnú vec postúpil Obvodnému úradu v Prievidzi, odboru všeobecnej a vnútornej správy Prievidza na prejednanie ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Žalobca podal aj žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, túto žalovaný posúdil ako nedôvodnú. Príslušnosť ministerstva spravodlivosti vyplýva z toho, že za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o väzbe zodpovedá ministerstvo spravodlivosti, pretože rozhodoval Okresný súd Prievidza, taktiež zodpovedá za škodu spôsobenú v dôsledku uloženia povinnosti pravidelne sa hlásiť u probačného úradníka na Okresnom súde Prievidza a s tým spojenými obmedzeniami, rovnako zodpovedá aj za škodu predstavujúcu náklady na obhajobu. Žalobca považuje rozhodnutie o väzbe za nezákonné, pričom základným predpokladom zodpovednosti štátu je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. V žalobe žalobca poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo 183/2009, rozsudok NS ČR z 23.2. 1990 sp. zn. 11Czj 6/90, rozsudok NS SR z 28.6. 1993 sp. zn. 1Cdo 53/93 s tým, že rozhodnutím meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je jeho neskorší výsledok. Tento záver podporuje aj nález ÚS SR II ÚS 25/2011, rozsudok NS SR 4Mcd 15/2009 a podobne. Žalobca v žalobe uplatnil niekoľko nárokov na náhradu škody:

1.1. Náhrada trov obhajoby v celkovej sume 3.670,06 eur. Za úkony po vznesení obvinenia do zmeny právnej kvalifikácie patrila odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2017 97,62 eur, RP je vo výške 8,84 eur. Po zmene právnej kvalifikácie len pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods.2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona je hodnota jedného úkonu právnej služby v roku 2017 65,08 eur a v roku 2018 v sume 67,- eur, k úkonom patrí aj réžijný paušál. K tomuto nároku pripojil žalobca písomné vyčíslenie trov obhajoby spolu s potvrdením o návšteve v ÚVV Ilava.

1.2. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 14.979,00 eur z dôvodu nezákonnej väzby a nezákonného trestného stíhania. Výkonom väzby došlo k obmedzeniu jeho súkromného a rodinného života, k odčleneniu od najbližších, nemohol byť najmä so svojimi deťmi a známymi. Uplatňuje preto náhradu za výkon väzby za jeden deň 99,58 eur a poukázal na súdne rozhodnutia v obdobných veciach. Preto mu patrí odškodnenie za 50 dní väzby 4979,00 eur. Nikdy predtým nebol súdne trestaný, riadne pracoval a informácie o tom, že bol vo väzbe sa bleskovo rozšírili po okolí, a preto si nemohol následne nájsť prácu nielen počas trvania trestného stíhania ale aj po jeho ukončení. Bol preto nútený nájsť si prácu v zahraničí. Predovšetkým jeho bývalá družka s jej rodinou ho v očiach detí demonizovali a poštvali proti nemu. Deti zostali poznačené touto okolnosťou, že bol vo väzbe, neboli schopné pochopiť, že došlo k jeho väzbe neprávom a že ich otec nie je žiaden zločinec. Vzátím do väzby bolo výrazne sťažené jeho postavenie v spoločnosti, vo vzťahu k rodinným príslušníkom, deťom, priateľom a známym. Vplyvom odlúčenia od rodiny a najmä od detí, priateľky a sestry utrpel nemajetkovú ujmu, ktorú vyčíslil v sume 10.000,- eur.

1.3. Ušlý zisk vo výške 9.816,66 eur uplatňuje ako náhradu za zmarený zárobok. V auguste 2017 žalobcu oslovil jeho známy a ponúkol mu prácu v Rakúsku na dobu neurčitú s platom 1600,- eur. Túto prácu musel odmietnuť, pretože sa viedlo voči nemu ešte trestné stíhanie a musel sa hlásiť raz týždenne u probačného a mediačného úradníka. Pracovať s touto povinnosťou v Rakúsku bolo pre neho neprijateľné, finančne a časovo náročné. Na začiatku septembra 2017 ho oslovil Q. Q. s tým, že je možnosť, aby na tri týždne išiel brigádnicke pracovať do Rakúska za 1500,- eur ako sadrokartonista, túto ponuku nemohol prijať z rovnakých dôvodov. Reálne teda mohol za obdobie august 2017 až 12.2.2018 nastúpiť do práce a dosiahnuť zárobok 1500,- eur.

Žalobca teda celkovo uplatňuje voči žalovanému nárok na náhradu škody 28.465,72 eur a náhradu trov konania.

2/ Žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázala na zákonom dané podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, ktoré podmienky musia byť v súdnom konaní náležite preukázané. Žalobca definuje ako titul uplatneného nároku jednak rozhodnutie o väzbe a jednak rozhodnutie o vznesení obvinenia, teda z dvoch rozdielnych zásahov orgánov verejnej moci. Zákon rozlišuje nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktorým môže byť aj vznesenie obvinenia a nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, nie je možné tieto dva tituly zamieňať, stotožňovať ich a na ich základe uplatňovať ten istý nárok. Žalobca musí uviesť, z ktorého titulu si ktorý nárok uplatňuje, aká škoda mu vznikla a v presne vymedzenom rozsahu. V tejto súvislosti poukázala žalovaná na rozhodnutia súdov, a to NS SR 5Mcd 13/2010 a KS Nitra 5Co 992/2012. Pri posúdení tak rozhodnutia o vznesení obvinenia ako i rozhodnutia o väzbe je právne významné skúmať, či si žalobca trestné stíhanie a väzbu nezavinil sám, či už úmyselne alebo z nebanlivosti. Teda, nutné je skúmať, či žalobca nekonal tak,

že jeho konanie bolo dôvodom k začatiu trestného stíhania, pričom dôvody na vznesenie obvinenia existovali, žaloba sa ku konaniu, ktoré malo napĺňať znaky skutkovej podstaty trestného činu aj priznal (viď i NS ČR 25Cdo 1567/2002). Žalobca bol vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom už v rámci prípravného konania svedkovia ako aj žalobca vypovedali, že medzi žalobcom a poškodenou boli dlhodobé spory ohľadne spoločne nadobudnutého majetku a starostlivosti o maloleté deti, čo opodstatňovalo obavu z opätovného správania sa obvineného. Žalovaná je názoru, že žalobca si väzbu zaviniť sám svojím konaním. K vzneseniu obvinenia a aj vzatiu do väzby došlo najmä z dôvodu svedeckej výpovede poškodenej Q. V., poškodená v priebehu konania menila svoju výpoveď vo vzťahu k charakteru slov, ktoré mal žalobca vysloviť, a ktorým mala byť naplnená skutková podstata trestného činu nebezpečného vyhrážania sa, rovnako ako aj vo vzťahu žalobcovho oprávnenia na vstup do predmetnej nehnuteľnosti. Ak mala vzniknúť žalobcova ujma, táto vznikla v dôsledku menenej svedeckej výpovede svedkyne - poškodenej. Žalovaná namietala aj jednotlivé nároky na náhradu škody. Žalobca nepreukázal vznik reálnej škody v podobe ušlého zisku. V čase vznesenia obvinenia bol nezamestnaný a posledné zamestnanie uvádzal v rokoch 2004 - 2010. Žaloba neposkytuje žiaden spôsob výpočtu výšky ušlého zisku. Ani škoda vzniknutá z titulu náhrady trov obhajoby nie je preukázaná. Žalovaná spochybnila jednotlivé úkony v tvrdenom rozsahu, vrátane náhrady za stratu času, neboli predložené dôkazy o realizácii niektorých úkonov, neboli preukázané cesty motorovým vozidlom. Žalobca v tomto smere nepredložil a ani nenavrhol vykonať ani žiadny dôkaz o tom, že žalobca tieto trovy uhradil, teda, že došlo v jeho majetkovej sfére k úbytku. Okrem toho zvýraznila žalovaná, e je potrebné skúmať aj účelnosť realizovaných úkonov obhajcu v trestnom konaní. Aj nárok na nemajetkovú ujmu je založený na všeobecných tvrdeniach a popisoch zásahu, pričom žalobca musí preukázať aké negatívne následky v osobnostnej sfére, vplyvajúce na jeho časť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne, spôsobilo trestné stíhanie, resp. väzba. Žalovaná ďalej namietala aj príčinnú súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe, resp. rozhodnutím o vznesení obvinenia a vznikom škody a nemajetkovej ujmy, a to najmä v dôsledku absencie rozčlenenia jednotlivých nárokov podľa toho, v dôsledku ktorého zo zásahov mali vzniknúť ako aj v dôsledku existencie negatívnych podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to zavinenie si väzby a trestného stíhania žalobcom. Z uvedených dôvodov žiada žalovaná žalobu zamietnuť.

3/Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom zástupcu žalovanej, výsluchom svedkov Q. Q., svedkyne U. W., U. W., listinnými dôkazmi (časť pripojeného spisu sp.zn. 1T/50/2017, po postúpení veci Okresnému úradu Prievidza, odbor všeobecnej vnútornej správy sp. zn. OU - D - OVVS - 2019/000730), a to uzneseniami ČVS ORP 935/1 VYS-PD 2016 zo dňa 5.12.2016, uznesením OP v Prievidzi z 26.1.2017, zápisnicou o výsluchu zadržaného - žalobcu zo dňa 7.12.2016, sťažnosťou zo dňa 15.12.2016, uznesením sudcu pre prípravné konanie OS Prievidza sp. zn. 6Tp/4/2017 zo dňa 3.2.2017, sťažnosťou obvineného z 6.2.2017, uznesením KS TN 3Tpo 22/2017 zo dňa 23.2.2017, obžalobou OP Prievidza 2Pv 694/16/3307 zo dňa 6.4.2017, trestným rozkazom 1T/50/2017 z 21.4.2017, odporom proti trestnému rozkazu 1Tp/3/2016, odôvodnením odporu z 2.6.2017, rozsudkom OS Prievidza sp. zn. 1T/50/2017 z 7.8.2017, odôvodnením odvolania z 18.9.2017, uznesením KS Trenčín z 12.2.2018 sp.zn. 23To 125/2017, uznesením Okresného úradu Prievidza, odbor všeobecnej vnútornej správy č. OU - PD - OVVS - 2019/000730 -24 zo dňa 14.2.2019 v spojitosti s rozhodnutím Okresného úradu Trenčín, odbor opravných prostriedkov sp.zn. OU - TN - 00P6-2019/032781 - 002 /66 Cech zo dňa 14.10.2019, zápisnicami o výsluchu svedkov a obvineného v trestnom konaní ČVS ORP - 935/1 VYS - PD - 2016, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z č.l. 59 spisu, oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku z 22.1.2019, vyčíslením náhrady trov konania z 20.2.2018, potvrdením o predvedení klienta v ústave llava z 4.1.2017, z 14.2.2017, písomnými vyjadreniami žalovanej, písomnými vyjadreniami žalobcu, faktúrou č. 170054, faktúrou č. 170121, faktúrou č. 17 - 0208, faktúrou č. 17 - 0303, faktúrou č. 17 -0272, faktúrou č. 180137, zálohovými faktúrami - č.l. 171 - 175 spisu, písomným vyhlásením U. W. - č.l. 131 spisu, pracovnou zmluvou svedka Q. Q., oboznámením časti spisu OS Prievidza sp.zn. 9P 39/2016, vyúčtovaním obhajoby č. V4/17/0004, faktúrami a vyúčtovaniami č.l. 183 -187, výpismi z účtu právneho zástupcu žalobcu č.l. 189-191 spisu, pracovnými zmluvami žalobcu, vkladmi v hotovosti, výplatnými listinami, spisom OS Prievidza 9P/39/2016, spisom OS Prievidza 2Pr 24/2017, na základe čoho zistil tento skutkový stav:

4/ Z listinných dôkazov v spise mal súd preukázané nasledovné:

4.1.Uzneseniami sp. zn. ČVS ORP 935/1- VYS - PD - 2016 zo dňa 5.12.2016 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods.2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona a §

139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods.2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že obvinený v presne nezistenom čase okolo 7.35 hodine dňa 5.12.2016 v Prievidzi, ul. Š. S. č. XXX/XX na X.poschodí vykopol dvere na byte č. 5, pričom poškodil zámok na dverách a zárubňu, následne vošiel na chodbu bytu a kričal na matku ich spoločných detí poškodenú Q. V., nar. XX.X.XXXX, že ich pozabíja a následne odišiel pred bytový dom, kde opäť kričal na poškodenú, že ju zabije, pričom poškodená mala dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky naplní a v byte sa nachádzali aj ich spoločné maloleté deti, pričom obvinený mal vedomosť o tom, že maloletí sa v byte nachádzajú a svojím konaním spôsobil škodu na poškodených dverách a zárubni v doposiaľ nezistenej výške. Z uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že obvinený sa k vykopnutiu dverí priznal, vychádzalo sa z výpovede poškodenej Q. V., svedka B. O., Y. Z..

4.2.Zo zápisnice o výsluchu zadržaného zo dňa 7.12.2016 vyplýva, že obvinený potvrdil, že s poškodenou má nezhody ohľadom spoločne nadobudnutého majetku a starostlivosti o maloleté deti. Byt, do ktorého mal vzniknúť je podľa neho jeho byt a má tam svoje veci, zobrali mu jeho osobné veci, kartu a nemohol si nič vybavovať. Súčasťou zápisnice je aj uznesenie sudcu pre prípravné konanie sp. zn. 1Tp/3/2016 zo dňa 7.12.2016, ktorým bol obvinený vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, väzba sa začala dňom 5.12.2016 a bude vykonávaná v ústave na výkon väzby v Ilave. Sudca nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Pri rozhodovaní o väzbe sudca poukázal na výpoveď obvineného, svedecké výpovede V. a Z., zabezpečené listinné dôkazy. Obvinený má s poškodenou dlhodobé spory, pričom hrozí, že obvinený svoje vyhrážky naplní.

4.3.Písomným podaním z 15.12.2016 bola písomne zdôvodnená sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vzatí do väzby, pričom toto podanie bolo vypracované JUDr. Erichom Lojom.

4.4.Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Tpo 107/2016 zo dňa 28.12.2016 bol písomný sľub obvineného neprijatý a sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vzatí do väzby bola zamietnutá. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi väzby tak, ako boli uvedené sudcom pre prípravné konanie OS Prievidza.

4.5.Písomnou žiadosťou z 19.1.2017 žalobca ako obvinený žiada o prepustenie z väzby na slobodu, a to s poukazom na skutočnosti vyplývajúce z opätovných výsluchov svedkov a zadovážených listín, eventuálne navrhuje uložiť primerané obmedzenia a povinnosti.

4.6.Uznesením OP v Prievidzi sp. zn. 2Pv 694/16/3307 zo dňa 26.1.2017 bola sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá ako nedôvodná.

4.7.Uznesením sudcu pre prípravné konanie sp. zn. 6Tp 4/2017 zo dňa 3.2.2017 bola zamietnutá žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 19.1.2017, zároveň bolo rozhodnuté, že žiadosti o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka sa nevyhovuje. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že obvinenie je zoslabené v dôsledku opätovných výpovedí poškodenej, svedkyne P. Z. a svedkyne B. B., predovšetkým v okolnosti či obvinený stál za prahom dverí a či mal oprávnenie užívať byt, zo skutku nebezpečného vyhrážania je naďalej usvedčovaný okrem iného aj svedkom Z., bola zohľadnená aj výpoveď maloletej svedkyne B., ďalej bolo poukázané na trvalé a prehlbujúce sa napätie medzi obvineným a poškodenou. Obvinený rieši tieto problémy formou násillia, preto hrozí, že dôjde k ďalším agresívnym prejavom.

4.8.Písomným podaním z 6.2.2017 žalobca podáva písomne odôvodnenú sťažnosť proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby. V spise sa nachádza ďalšie písomné odôvodnenie tejto sťažnosti -č.l. 68 -71 spisu.

4.9.Uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 3Tpo 22/2017 zo dňa 23.2.2017 súd zrušil uznesenie sudkyne pre prípravné konanie sp. zn. 6Tp/4/2017 zo dňa 3.2.2017 a obvineného prepustil z väzby na slobodu, nahradil dôvody preventívnej väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, zároveň uložil obvinenému povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu každú zmenu miesta bydliska, povinnosť raz týždenne sa dostaviť k probačnému a mediačnému úradníkovi Okresného súdu Prievidza, zákaz úmyselne sa priblížiť k poškodenej Q. V., nar. XX.X.XXXX na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov. V odôvodnení uznesenia sa konštatuje, že v priebehu dvoch mesiacov nastala zmena v konkrétnych skutočnostiach, ktoré svedčia v prospech obvineného a sú oslabením dôvodnosti trestného stíhania, resp. nedôvodnosťou trestného stíhania pre zločin porušovania domovej slobody. Dôvodnosť podozrenia pre prečin nebezpečného vyhrážania sa vylúčila a taktiež trvajú dôvody preventívnej väzby, ktoré existovali pri vzatí obvineného do väzby, avšak dôvodnosť väzby je oslabená svedeckou výpoveďou B. B., priamej svedkyne stíhaného skutku. Preto vzhľadom na osobu obvineného je možné nahradiť preventívnu väzbu menej invazívnymi prostriedkami.

4.10. Dňa 7.4.2017 prokurátor OP v Prievidzi pod sp. zn. 2Pv 694/16/3307 podal obžalobu na obvineného U. W. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojitosti s § 127 ods. 5) Trestného zákona.

4.11. Dňa 21.4.2017 Okresný súd v Prievidzi vydal pod sp.zn. 1T/50/2017 trestný rozkaz, ktorým uznal žalobcu za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Trestného zákona.

4.12. Písomným podaním z 29.5.2017 podal žalobca odpor proti trestnému rozkazu, ktorý následne odôvodnil písomným podaním z 2.6.2017.

4.13. Rozsudkom OS Prievidza sp. zn. 1T/50/2017 zo dňa 7.8.2017 bol žalobca uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov so skúšobnou dobou 18 mesiacov. Zároveň mu bola uložená povinnosť počas skúšobnej doby sa nepribližovať k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov.

4.14. Písomným podaním z 18.9.2017 žalobca podal písomné odvolanie proti rozsudku zo dňa 7.8.2017.

4.15. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To 125/2017 zo dňa 12.2.2018 bol rozsudok OS v Prievidzi sp. zn. 1T 50/2017 zo dňa 7.8.2017 zrušený a vec bola postúpená Obvodnému úradu v Prievidzi, Odboru všeobecnej a vnútornej správy Prievidza na prejednanie ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1992 Zb.. Odvolací súd konštatoval okrem iného, že má dôvodné pochybnosti o existencii zákonného znaku prečinu nebezpečného vyhrážania, a to o spôsobilosti vyhrážok voči poškodenej vzbudiť dôvodnú obavu. Poškodená vo svojich opakovaných výpovediach už nepotvrdila vyhrážky o zabití, uvádzala, že podobné vyhrážky boli na dennom poriadku, rozkopával dvere aj dvakrát za týždeň a myslela si, že sa rozídu normálne. Preto odvolací súd uzavrel, že nie je pravdepodobné, prečo by práve v tomto prípade mala u nej vzniknúť dôvodná obava.

4.16. Písomným podaním pod č. 16/0196 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podáva žalovanej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z.

4.17. Písomným oznámením z 22.1.2019 žalovaná oznámila právnemu zástupcovi žalobcu, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nebolo vyhovené, pretože nebol preukázaný vznik a výška škody, ako i príčinná súvislosť medzi uplatnenými nárokmi a označenými titulom.

5/ V písomnej špecifikácii náhrady trov konania právny zástupca žalobcu špecifikuje odmenu advokáta za úkony týkajúce sa prípravného konania v čase od 4.1.2017 do 15.3.2017, počas výkonu väzby od 19.1.2017 do 13.2.2017, v konaní pred súdom od 29.5.2017 do 12.2.2018, pričom odmena za úkony predstavuje celkom 1.941,36 eur. Náhrada cestovných výdavkov za označené cesty predstavuje 321,70 eur, náhrada za stratu času za obdobie od 4.1.2017 do 12.2.2018 v sume 795,32 eur. Celkom odmena, náhrada cestovného a náhrada za stratu času spolu s DPH je vo výške 3.670,06 eur. Prílohou k špecifikácii náhrady je potvrdenie o predvedení klienta v ústave zo dňa 4.1.2017 a zo dňa 14.2.2017.

6/ Zo spisu OS Prievidza sp. zn. 9P/39/2016 vyplýva, že dňa 9.8.2016 podala bývalá družka žalobcu Q. V. návrh na úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Dňa 9.11.2016 sa uskutočnilo pojednávanie v danej veci, pričom matka detí uvádzala, že ich rozchod bol kvôli tomu, že stále neboli peniaze, otec pobral z bytu veci, ktoré slúžili aj deťom. Taktiež jej vulgárne nadával, výživné za posledné mesiace jej neplatil. Styk s deťmi súdnym rozhodnutím upravený nebol. Otec detí, žalobca, uvádzal, že boli medzi nimi hádky, bitky, matka požívala alkohol, odšťahoval sa z bytu kvôli jej chovaniu. Predtým pracoval u jej otca, v čase pojednávania nebol zamestnaný. Dňa 25.1.2017 bolo vo veci rozhodnuté tak, že maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti matke, otec detí bol povinný prispievať na ich výživu sumami 150,- a 100,- eur od 1.9.2016, zároveň bol zaviazaný splatiť nedoplatok na výživnom v sumách 750,- a 500,- eur v mesačných splátkach po 25,- eur na každé dieťa. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 30.1.2017.

7/ Zo spisu OS Prievidza sp. zn. 2Pr/24/2017 vyplýva, že žalobca sa zúčastnil osobného hlásenia v rámci probácie pri nahradení väzby probačným dohľadom, a to so začiatkom probácie 23.2.2017, dátum prvej účasti bol dňa 24.2.2017, následne sa hlásil v týždňových intervaloch, resp. v niektorých mesiacoch sa hlásil aj s väčším časovým odstupom (napr. dňa 16.5.2017 a následne 30.5.2017, dňa 18.12.2017 a následne 3.1.2018, následne dňa 17.1.2018). Súčasťou spisu je aj potvrdenie o zaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie od 17.7.2017, pričom žalobca sa zúčastňoval kontaktov na úrade práce - viď kontrolný preukaz. Z odpisu registra trestov vyplýva, že žalobca nebol doposiaľ súdne trestaný. Z ftc. uznesenia OR PZ ČVS ORP 626/PD - 2017 zo dňa 23.11.2017 vyplýva, že voči obvinenému bolo vznesené obvinenie z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1

Trestného zákona z dôvodu dlhu na výživnom od 1.9.2016 v celkovej sume 1550,- eur. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že za obdobie nezamestnanosti otca boli v ponuke úradu práce voľné pracovné miesta, o ktoré sa mohol uchádzať. Sociálna poisťovňa potvrdila, že bol zamestnaný len na dohodu od 1.8.2016 do 7.9.2016 a od 15.11.2016 do 7.12.2016. V tomto trestnom konaní bol žalobca predvolaný ako obvinený na výsluch na deň 19.12.2017. Súčasťou spisu je aj predvolanie žalobcu na pojednávanie vo veci jeho návrhu na zníženie výživného sp. zn. 7P 36/2017 na deň 20.2.2018, predvolanie otca na preštudovanie vyšetrovacieho spisu na deň 22.1.2018. Z oznámenia OP v Prievidzi vyplýva, že v trestnej veci pre zanedbanie povinnej výživy dlhoval žalobca na výživnom za dobu od 1.9.2016 do 6.2.2018 sumu 2300,- eur. Probácia u žalobcu bola ukončená dňom 12.2.2018.

8/Žalobca vo svojich písomných vyjadreniach poukazuje na dôvodnosť uplatneného nároku vo všetkých jeho častiach. Žalobca ako obvinený od začiatku trestného konania priznával len vykopnutie dverí, opakovane popieral vyhrážanie sa poškodenej a jej priateľovi, preto nikdy nemohol dať príčinu začatia trestného stíhania. Obvinenie voči nemu bolo vznesené len na základe nepravdivej výpovede poškodenej. Zákonná výnimka zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím v tomto prípade nebola naplnená a štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti (4Mcdo 15/2019). K rozhodnutiu o väzbe došlo v dôsledku nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Poškodená menila svoju výpoveď, už na hlavnom pojednávaní vypovedala, že žalobca niečo „bliakal“ v byte a potom ešte vonku. Ak poškodená uvádzala, že žalobca sa jej už takto vyhrážal niekoľkokrát aj v minulosti, nie je naplnený predpoklad, že práve v tomto prípade bola vzbudená dôvodná obava o jej zdravie a život. Žalobca ďalej špecifikoval výpočet ušlého zisku 9816,66 eur tak, že vychádzal z dvoch pracovných ponúk, ktoré musel z dôvodu vedenia trestného stíhania odmietnuť. K vynaloženiu trov obhajoby doplnil, že si vzal na tento účel pôžičku od svojej sestry U. W. Piechnik, resp. jej firmy. Náhradu nemajetkovej ujmy počas výkonu väzby 4979,- eur špecifikoval ako násobok sumy 99,58 eur za každý deň obmedzenia osobnej slobody. Skutočnú výšku trov obhajoby preukazuje priloženými faktúrami, a to č. 170054 zo dňa 10.1.2017, ktorou fakturoval spoločnosti Spichlerz s.c. Wroclaw za právne služby 2196,70 PLN, faktúrou č. 170121 zo dňa 31.1.2017 fakturoval za právne služby uvedenej spoločnosti 2171,75 PLN, faktúrou č. 17 - 0208 zo dňa 16.3.2017 fakturoval za právne služby 1272,42 eur, faktúrou č. 17-0303 zo dňa 26.9.2017 fakturoval za právne služby 1781,40 eur, faktúrou č. 17 - 0272 zo dňa 1.8.2017 fakturoval sumu 800,00 eur a faktúrou č. 180137 zo dňa 8.3.2018 fakturoval žalobcovi za právne služby celkom sumu 1111,61 eur. Z priloženého vyhlásenia sestry žalobcu vyplýva, že poskytla žalobcovi pôžičku 7500,- eur, ktorú spláca od marca 2018 mesačne po 312,50 eur po 24 mesiacov. Časť pôžičky poskytla uhradením faktúr advokátskej kancelárii. Žalobca následne predložil do spisu zálohové faktúry na úhradu trov obhajoby, ktorými fakturoval právne služby č. 17/0004 za obdobie od prevzatia zastúpenia do 13.3.2017 v celkovej sume 2272,42 eur, ďalej faktúru na sumu 800,-eur, ktorá bola uhradená v plnej výške - právne služby za dobu od 7.4.2017 do 5.6.2017, ďalšiu faktúru za služby od 5.6.2017 do 15.9.2017 v sume 1781,40 eur a faktúrou na sumu 1111,61 eur, ktorá bola uhradená a ide za právne služby od 3.11.2017 do 20.2.2018. Od 12.2.2018 bol žalobca zamestnaný v spoločnosti ARWastav s.r.o, kde pracoval na pozícii stavebný robotník s mesačnou mzdou 576,- eur, avšak výplata za február bola 780,- eur, za marec 2018 až máj 2018 pracoval v Rakúsku dosiahol zárobky 1865,00 eur, 1192,- eur a 1332,- eur. K uvedenému predložil výpisy z účtu, pracovnú zmluvu a výplatné listiny. Následne pracoval v spoločnosti Tex Handlungsges. mbH & Co KG so sídlom vo Viedni, kde vykonával zamestnaneckú činnosť od 12.6.2018 do 4.1.2019 na pozícii robotník, pričom dosiahol v júni príjem 1084,28 eur, júl 2018 1912,33 eur, august 2018 1879,98 eur, september 2018 1724,44 eur, október 2018 sumu 2453,59 eur, november 2018 sumu 1791,56 eur, december 2018 sumu 1987,22 eur, január 2019 sumu 529,- eur. Jeho priemerný čistý mesačný príjem bol 1544,28 eur. Žalobca a aj svedok Q. sa v čase nástupu do práce pomýlili, čo je preukázané listinnými dôkazmi.

9/Žalovaná vo svojich písomných vyjadreniach k veci opätovne zdôrazňuje, že došlo k naplneniu negatívnej podmienky v zmysle § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k rozhodnutiu o väzby a aj vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia, a to s prihliadnutím na správanie sa žalobcu. Aj krajský súd konštatoval, že dôvody väzby naďalej trvajú, avšak tieto nahradil obmedzeniami a povinnosťami. Žalobca naďalej reálny vznik ani výšku škody v podobe ušlého zisku nepreukázal, ide len o jeho všeobecné tvrdenie o strate pracovnej príležitosti. Žalobca ďalej nepreukázal zaplatenie trov právneho zastúpenia, teda že došlo k úbytku jeho majetkových hodnôt. Spochybňuje predložené faktúry za právne služby vystavené obchodnej spoločnosti a ani čestné prehlásenie nemôže nahradiť relevantný doklad preukazujúci zaplatenie trov obhajoby. Za nepreukázanú považuje žalobca aj vznik nemajetkovej ujmy. V priebehu dokazovania žalovaná tvrdila, že žalobca nepreukázal negatívne dôsledky väzby v súkromnom

živote, na rodinné, priateľské vzťahy a spoločenské uplatnenie. K zhoršeniu rodinných vzťahov došlo ešte pred samotným začatím trestného stíhania, a to z dôvodu požívania alkoholu u bývalej partnerky a z dôvodu viacerých súdnych sporov medzi nimi. Sám žalobca tvrdil, že nepravdivé informácie o jeho stíhaní rozširovala bývalá partnerka, preto mu prípadnú ujmu na povesti spôsobila ona. Nepreukázané zostalo i zhoršenie v profesijnej oblasti. Po prepustení z väzby sám žalobca uvádza, že si našiel prácu u V. J., kde pracoval 3 - 4 mesiace, potom si hľadal robotu v Rakúsku kvôli výživnému. Žalobca nepreukázal svoje tvrdenie o nevyhnutnosti odmietnuť konkrétnu pracovnú ponuku v Rakúsku z dôvodu vedenia trestného stíhania, resp. z dôvodu hlásenia sa u probačného a mediačného úradníka, preto nárok na náhradu škody v podobe ušlého zisku zostáva nepreukázaný. Predložené listinné dôkazy týkajúce sa trov obhajoby vyvolávajú zmätočnosť tohto nároku, nie je zrejmé, ktoré z faktúr preukazujú škodu na strane žalobcu práve v žalovanej výške. Doklady taktiež nepreukazujú vznik škody v podobne trov právneho zastúpenia na strane žalobcu, teda úbytok v jeho majetkovej sfére. Žalovaná spochybnila časť úkonov právnej pomoci, ktoré zostali podľa vyúčtovania žalobcom nepreukázané.

10/Z výsluchu žalobcu vyplýva, že v čase pred trestným stíhaním spolužitie s matkou bolo poznačené tým, že mu matka robila problémy so stretávaním sa s deťmi, nežili už v spoločnej domácnosti. Upodozrievala ho, že užíva drogy, čo nebola pravda, tvrdila, že sa pokúsil o jej vraždu a vraždu detí, urobila na ňom aj podvod, keď založila aj jeho byt. Z jeho strany nedochádzalo k vyhroteniu situácie, vytýkal matke detí neveru, alkohol a aj celej jej rodine. Vždy mal nejakú robotu, v druhej polovici roku 2016 mal práce, nevie to dokázať. Predtým pracoval aj u Y., išlo o práce na sadrokartóne, robil tam 7 rokov, oklamal ho s peniazmi. Popísal priebeh skutku tak, že v ten deň chcel zobrať len deti do škody, aby bol s nimi chvíľu, nikto mu nezdvíhal telefón, tak vykopol dvere. V byte bol jej nový priateľ, bol tam alkohol normálny. Preto vykopol dvere, vedel, že sú tam aj deti. Matke detí povedal, že ide dole a čaká na deti, pritom ich vždy čakával dole pred vchodom, avšak teraz mi nikto nezdvíhal preto išiel k dverám bytu. Ona potom polícii povedala, že prekročil prah bytu, a že ich cez zabiť a bol agresívny, následne bol zadržaný. V súvislosti s trestným stíhaním má výdavky, ktoré zaplatila jeho sestra a dodnes to spláca. Mal pokazené meno v Prievidzi, predtým mal veľa roboty, po Prievidzi išlo, že „drogy, že išiel deti zabiť...“. Tieto reči rozširovala bývalá žena. Pred väzbou mal rôzne fušky bez zmluvy, bez dohody, nemal živnosť, vždy robil len ako na fušky. Nebol ani evidovaný na úrade práce ako nezamestnaný. Následne po tom, čo bol vzatý do väzby to nebolo ľahké, bol prvýkrát v cele a vo väzbe, bolo mu ťažko. Po prepustení mal problémy so spaním, zostal nervózny. Deti sa ho báli, že bo v pase, deťom sa smiali kamaráti, že ich otec je „basista“, počas väzby sa deti s ním nestretli. Keď sa vrátil chvíľu trvalo, kým sa vzťah s deťmi upravil. Nevlastný otec poškodenej hovoril, že ho zadržali za drogy, že našli u neho drogy. Po prepustení z väzby sa musel hlásiť každý pondelok na súde, každého potencionálneho zamestnávateľa informoval o tom, že má neskončené trestné konanie. Bolo to po Prievidzi rozšírené. Po prepustení z väzby robil sadrokartóny u V. J. v Prievidzi, robil to 3 - 4mesiace, potom si hľadal inú robotu v Rakúsku kvôli výživnému. Chcel legálnu robotu, aby mohol platiť výživné, na Slovensku mal nižší príjem. Tu zarobil okolo 800,- eur na fušku. Mal ponuku aj od Q. Q. do Rakúsku, kde mohol nastúpiť okamžite, bolo to mesiac alebo mesiac a pol po prepustení z väzby, toto nemohol prijať, lebo sa musel raz do týždňa hlásiť u mediačného a probačného úradníka. Po skončení trestného konania mu dal Q. Q. ďalšiu ponuku do Rakúska a tam pracuje dodnes. Sestre spláca dlh za advokáta v splátkach, o tieto finančné veci sa stará priateľka. Nevie akú konkrétnu sumu sestra za neho zaplatila a koľko jej má splatiť, nevie koľko jej mesačne dáva, záleží od toho, koľko mu zostáva. Dáva jej to v hotovosti, nemá s ňou uzavretú žiadnu zmluvu o pôžičke, majú ústnu dohodu, že jej to spláca. Nevie sa vyjadriť koľko už zaplatil a koľko má ešte zaplatiť.

11/Svedok Q. Q., priateľ žalobcu, hodnotil žalobcu ako zodpovedného človeka, zabezpečil rodinu a deti, pracoval. Pracovali spolu aj na Slovensku aj pred jeho trestným stíhaním. Svedok pracoval pred trestným stíhaním v Rakúsku, túto prácu ponúkol aj žalobcovi, mal záujem, začal to vybavovať, ale potom žalobcu zobrali do väzby. Nebyť väzby do tejto práce v Rakúsku by nastúpil (niekedy v septembri 2017). Predložil svoju pracovnú zmluvu so spoločnosťou ARWastav s.r.o zo dňa 14.6.2016. Žalobca po prepustení z väzby začal pracovať v Rakúsku, tiež mu túto prácu sprostredkoval, svedok sa však nevedel presne vyjadriť k časovým súvislostiam práce v Rakúsku. Svedok uviedol, že niekedy v máji 2017 žalobca nastúpil do práce do Rakúska, vtedy nastúpil do práce aj on. V Rakúsku zarobili približne 1700,- eur mesačne, mali fixný hodinový plat, i keď na zmluve bola napísaná suma 600,- eur, niečo doplácal slovenský zamestnávateľ. Ide o firmu REX personálna agentúra so sídlom v Linz. Počas práce v Rakúsku sa chodil žalobca hlásiť aj na Slovensko, nemal s tým problémy, zamestnávateľ nebol z toho veľmi rád. Trestné stíhanie žalobcu vykoľajilo, zostal taký strhaný. Kvôli deťom mal stres, ako to budú

brať deti, ako sa na neho bude pozerať spoločnosť. Žalobca mu hovoril, že hlavne dcéra zostala voči nemu zamlknutá.

12/Svedkyňa U. W., družka žalobcu, popísala vplyv výkonu väzby na žalobcu tak, že ohľadom detí to nebolo dobré od samého začiatku. Chodil pre deti, boli tam vyhrážky zo strany bývalej priateľky, že mu deti nedá, to robí dodnes, ona nedodržiava mediačnú dohodu, nie je to dobré pre deti. Navyprávali deťom, že žalobca je basista, že sedel za drogy. Veľa ľudí ho veľmi dobre poznalo, nedvíhali mu telefóny kvôli tomu, že navyprávali na neho, že bol zavretý za drogy, že sa im vyhrážal, že si neberie deti. Pred väzbou už bývali spolu, snažil sa deti brať zo školy, aby mohol byť s deťmi aspoň chvíľu. Bývalá priateľka ho vyhodila z domu bez vecí, vymenila zámky, rozbila mu mobil, vzťahy boli medzi nimi zlé, ona požívala alkohol, ona sama to bola hlásiť sociálnej pracovníčke. Deti vtedy s ním malý dobrý vzťah, nebáli sa ho, išli k nemu. Horšie to bolo po tom, čo ho pustili z väzby, bola svedkom vyjadrenia detí, že otec je „basista“, že je zloděj a že „chce maminu dostať do basy“. Matka pritom vôbec nesúhlasila s návštevou detí počas výkonu väzby. Po tom, čo bola urobená mediačná dohoda ohľadom stretávania sa s deťmi, tú plnil len otec, matka mu nedala deti napríklad na Vianoce, nedodržiavala hodiny, v jednej situácii keď mali deti matke vrátiť bola opitá. Vzťahy medzi otcom a matkou detí boli zlé aj po prepustení z väzby pre správanie matky a jej rodiny. Hlavne staršia dcéra to vníma horšie, povedala otcovi, že je úchyl, myslí si, že ju huckajú proti nemu, súvisí to aj s výživným. Svedkyňa potvrdila, že bola za žalobcom vo väzbe asi trikrát, zle to na neho vplývalo, bol odlúčený od detí, znášal to zle, plakal, vtedy mal aj chorého otca, báli sa, že zomrie, keď bol vo väzbe. Matka detí nesúhlasila s návštevou otca, pritom to bolo bezpečné. Poukázala na okolnosti vzatia do väzby, bol v cudzej krajine, zobrali ho do väzby, nemal kde bývať, nemal rodinné zázemie, kontakt na rodinu, ona ako priateľka nedostala žiadne informácie. Po prepustení z väzby musel platiť výživné, nemal z čoho, bežalo trestné konanie, nemal prácu, nechcel ho nikto zobrať, podchvíľou bol na nejakom vypočúvaní. Už tým, že bol Poliak zamestnali ho iba na dohodu a nie na trvalý pracovný pomer. Bol na brigáde u p. J., avšak len príležitostne, musel chodiť na výsluch na políciu, chodiť hore dole.... Potom sa zamestnal v Rakúsku, bolo to v čase, keď sa už nechodil hlásiť na súd. Pracoval na dvojtýždňovky a nevychádzalo mu s deťmi stretávať sa podľa mediačnej dohody, matka detí toto nevedela pochopiť. V roku 2018 sa stretával s deťmi málo, ani cez prázdniny nie, keď bol doma tak dcéru dala matka do tábora. Keď bol doma a mohol mať dcéru tak ju nemal, pretože „spala u kamarátky, boli na oslavne...“ a podobne. Aktuálne je vzťah so synom dobrý, má ho rád ako otca. S dcérou má horší vzťah, je to preto, lebo matka a jej rodičia navyprávajú a preto sa bojí prejaviť city. Svedkyňa popísala vzťah sestry žalobcu a žalobcu, chodieval na návštevy do Poľska, boli aj v telefonickom kontakte. Sestra sa zaujímala o trestné stíhanie, bola ho pozrieť aj na návšteve, neniesla to dobre, báli sa o otca. Je krstná mama dcéry S., brávala si ju na prázdniny. Sestra žalobcu sa bála, že keď pôjde proti švagrinej, že jej dieťa nedá. Došlo aj k zhoršeniu vzťahu medzi žalobcom a sestrou, pohádala sa s bratom, že sa nevie ukludniť, niekedy akoby neverila vlastnému bratovi. Pri opätovnom dopytí svedkyňa potvrdila, že platby na účet advokátskej kancelárie z titulu trov obhajoby žalobcu zo dňa 9.4.2018, 30.4.2018 a 28.5.2018 boli vykonané z jej účtu, avšak boli to peniaze žalobcu. Žalobca nevie narábať s internetbankingom, vložil peniaze na jej účet a ona ich odoslala. Žalobca nemal žiadne peniaze, vedela, že peniaze na obhajobu uhrádzala jeho sestra, ona aj vybavila advokátsku kanceláriu. Dohoda medzi ním a sestrou bola taká, že pokiaľ bude zarábať bude peniaze splácať ako bude môcť. Svedkyňa nevedela potvrdiť koľko už splatil, keď ide do Poľska niečo jej dá. Sestre dávali peniaze aj za pohreb, brala si pôžičku aj kvôli výživnému.

13/Svedkyňa U. W., sestra žalobcu, potvrdila pred súdom, že advokáta pre žalobcu vyhľadala ona, záležalo jej na tom, aby ovládal poľský jazyk. Poverila advokáta, aby faktúry posielal priamo jej, nie žalobcovi, všetky faktúry vystavené na jej spoločnosť uhradila ona. Takto na faktúrach zaplatila okolo 5000,- eur a dohoda so žalobcom bola taká, že mu peniaze vlastne požičiava. Tieto jej mal vrátiť do dvoch rokov, každý mesiac to vychádzalo okolo 312,- eur, mal splácať od marca 2018 do marca 2020. Peniaze jej dával v hotovosti, niekedy jej dal aj za 4 mesiace naraz. Po zaplatení faktúr mu dala ešte 2500,- eur na trovy obhajoby. Svoj vzťah k žalobcovi ako bratovi opísala ako dobrý. Po tom, čo bol vzatý do väzby sa uzavrel do seba, menej sa rozprával s ňou. Bola ho navštíviť jedenkrát vo väzbe v januári, bol uzavretý do seba, plakal kvôli deťom, zmenil sa a je to tak až doteraz. Brat bol v konflikte s bývalou družkou, ona je výbušná, on ustupoval. V porovnaní predtým ako bol a potom po väzbe svedkyňa uviedla, že práve to malo na neho najväčší vplyv, pochádza z váženej rodiny v Poľsku a bolo to pre neho ťažké. V súčasnej dobe je situácia lepšia, s terajšou partnerkou si rozumie. So synom Dávidom má dobrý vzťah, je s ním rád. U dcéry S. je to iné, niekedy dcéra nechce ísť za ním. Je to preto, že počúva, čo hovoria o ňom doma matka, babka, hovoria pred ňou všetko aj vulgarizmy. Keď vyšiel žalobca z väzenia nemal žiadne

peniaze, nemal ani na kávu, dlho si hľadal prácu. Bol emocionálne rozhodný, že nebol dlho s deťmi, obviňoval sa aj z toho, že zdravotný stav otca sa zhoršil v čase keď bol vo väzbe.

14/ Podľa § 3 ods. 1 písm. a), b), c) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej citovaný zákon) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu;

Podľa § 5 ods. 1) citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 8 ods. 5 písm. c) citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak vec bola postúpená inému orgánu.

Podľa § 8 ods. 6 písm. a) citovaného zákona právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

15/ Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo ich nesprávnym úradným postupom patrí medzi základné práva a slobody zakotvené v Ústave SR (čl. 46 ods. 3 Ústavy SR). Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanovuje zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý upravuje spôsob odškodnenia vo všetkých prípadoch, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím, ktoré sa neskôr ukázalo nezákonným (viď nález ÚS SR sp. II. ÚS 25/2011 z 24.3.2011). Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zodpovednosťou objektívnou, pri ktorej zákon pripúšťa možnosť zbaviť sa zodpovednosti iba z presne stanovených dôvodov. Právnym základom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené alebo zmenené, a tiež aj rozhodnutie o väzbe, ak voči osobe vzatej do väzby bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená, alebo bola vec postúpená inému orgánu a nejde o prípad podľa § 8 ods. 6 citovaného zákona. Súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, čo znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (napr. nález ÚS SR II.ÚS 25/2011 z 24.3.2011, NS SR 4Cdo 183/2009 z 30.11.2009, 4Mcdo 15/2009 z 18.8.2010). Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom pre posúdenie zákonnosti začatia trestného stíhania je rozhodný neskorší výsledok trestného konania - napr. NS SR 5Cdo 60/2017 z 27.2.2019.

16/ V predmetnej veci žalobca založil uplatnený nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, a to uznesenia o vznesení obvinenia a rozhodnutia o väzbe. Za orgán konajúci v mene štátu označil v súlade s § 4 ods. 1 písm. a) citovaného zákona Ministerstvo spravodlivosti SR. Aj vzhľadom na námietku žalovanej, že žalobca jednoznačne neoznačil právne tituly, z ktorých odvíja nárok na náhradu škody a s presnosťou neuviedol aký nárok a z ktorého titulu uplatňuje, súd sa podrobne zaoberal otázkou, či v danej veci je označené ministerstvo tým orgánom štátu, ktorý má v mene štátu v danej veci konať. Žalobca uplatňuje nároky predovšetkým od rozhodnutia o väzbe, ktoré rozhodnutie je nepochybne rozhodnutím súdu a je nevyhnutne späté s existenciou uznesenia o vznesení obvinenia. Od rozhodnutia o väzbe odvíja aj svoj nárok na náhradu trov obhajoby, ušlý zisk v podobe straty na zárobku a taktiež náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na uvedené súd považoval Ministerstvo spravodlivosti SR za orgán v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) citovaného zákona a s týmto orgánom aj konal. Iná by bola situácia, keby svoj nárok na náhradu škody uplatňoval len na základe uznesenia o vznesení obvinenia, pričom trestné konanie by bolo následne zastavené, resp. vec postúpená inému príslušnému orgánu, kedy by prichádzala do úvahy kompetencia Generálnej prokuratúry SR v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona - napr. R 6/2016, NS SR 3Cdo 116/2017, NS SR 7Cdo 39/2019. Súd poukazuje aj na iné rozhodnutia vyšších súdov, kde pri uplatnení rovnakých nárokov ako v predmetnej

veci (napr. trovy obhajoby za celé trestné konanie a nielen počas väzobného stíhania) konalo v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR - napr. NS SR 8Cdo 163/2017 z 12.8.2019, NS SR 2Cdo 30/2019, KS Žilina 7Co/2/2017 z 22.2.2017, KS Banská Bystrica 17Co 144/2015 z 15.2.2017 a iné.

17/ Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím ako zodpovednosti objektívnej je potrebné splnenie troch podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľná v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou, resp. nemajetkovou ujmovou a nezákonným rozhodnutím. Tak ako súd vysvetlil vyššie, s prihliadnutím na výsledok trestného konania, keď odsudzujúci rozsudok voči žalobcovi bol zrušený a trestná vec bola postúpená Obvodnému úradu v Prievidzi na prejednanie ako priestupok, je vzhľadom na tento výsledok nutné konštatovať, že pôvodné uznesenie o vznesení obvinenia a rozhodnutie o väzbe sú nezákonnými rozhodnutiami a objektívna zodpovednosť štátu je daná. Na tomto mieste súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax NS SR, ktorá sa ustálila v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie voči nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (z posledných rozhodnutí NS SR napr. 5Cdo 60/2017 z 27.2.2019). V danej veci ide o uznesenie OR PZ sp.zn. ČVS ORP 935/1- VYS - PD - 2016 zo dňa 5.12.2016, ktorým bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie za zločin porušovania domovej slobody a prečin nebezpečného vyhrážania a ďalej uznesenie sudcu pre prípravné konanie sp. zn. 1Tp 3/2016 zo dňa 7.12.2016, ktorým bol žalobca ako obvinený vzatý do väzby, následne uznesenie sudcu pre prípravné konanie sp. zn. 6Tp/4/2017 zo dňa 3.2.2017, ktorým bola žiadosť obvineného o prepustenie z väzby zamietnutá. Žalovaná ďalej namietala, že žalobca nešpecifikoval titul uplatnených nárokov, v príčinnej súvislosti s ktorým konkrétnym zásahom orgánu štátu si uplatňuje náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy a poukazuje na rozhodnutie NS SR 5MCdo 13/2010 z 20.3.2012 a rozhodnutie KS Nitra 5Co 99/2012 z 29.5.2013. Na tomto mieste súd konštatuje, že žalobca aj v následnej replike k vyjadreniu žalovanej jednoznačne označil titul uplatnených nárokov, a to nezákonné rozhodnutia o začatí a vznesení obvinenia a rozhodnutia o väzbe a všetky uplatnené nároky na náhradu škody špecifikuje ako v príčinnej súvislosti s týmito rozhodnutiami.

18/ Ďalšou relevantnou námietkou žalovanej bolo tvrdenie, že žalobca si trestné stíhanie a samotnú väzbu zavinil sám svojím konaním (NS SR 1Cdo 64/2008 z 30.9.2009). Žalobca bol vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu existencie obavy, že bude pokračovať v trestnej činnosti, a to predovšetkým vo vzťahu k poškodenej Q. a jej priateľovi Y. Z.. Žalobca tvrdil, že jeho konanie spočívalo iba vo vykopnutí dverí, popieral, že by bol vstúpil do bytu, nikdy sa nepriznal k údajnému vyhrážaniu a súd rozhodol o väzbe len na základe nedôveryhodnej výpovede poškodenej svedkyne Q. V. a nie na základe samotného konania žalobcu. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalovanej, že je nevyhnutné skúmať, či neexistujú také skutočnosti, ktoré by vylučovali právo žalobcu na náhradu škody z dôvodu, že si trestné stíhanie bez ohľadu na formu zavinenia zavinil sám. Dôležité je preto skúmať samotné správanie žalobcu, ktoré malo viesť k začatiu trestného stíhania a následne aj rozhodnutia o väzbe. Rovnako aj z rozhodnutia ÚS SR sp. zn. I. ÚS 444/2012 z 3.10.2012 vyplýva, že nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v § 8 ods. 5 citovaného zákona, t.j. že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby, bolo trestné stíhanie zastavené, spod obžaloby oslobodená alebo vec postúpená inému orgánu. Kumulatívnou podmienkou je však i súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 citovaného zákona. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pri tomto rozhodovaní sa samozrejme musia vyvarovať svojvôle a svoje skutkové a právne závery riadne odôvodniť. Z rozhodnutia KS Nitra sp. zn. 8Co 209/2017 zo dňa 19.4.2018 napríklad vyplýva, že posudzovanie viny obvineného na vzatí do väzby je náročnou otázkou a je v každom prípade nesprávne a v rozpore so zásadou materiálnej pravdy, ak súdy dostatočne nezisťujú, či skutočne osoba vzatá do väzby svojím konaním dala príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, ak len preberajú dôvody, o ktoré bolo rozhodnutie o uvalení väzby opreté a nevykonávajú žiadne iné dôkazy. Musí byť preukázané aj určité konkrétne konanie obvineného, napríklad pôsobenie na znalca,

zastrašovanie svedkov, vyhrážky ohľadom ďalšej činnosti a podobne, ktorým dal príčinu k obavám, lebo len v takom prípade možno hovoriť o tom, že obvinený mal vinu na uvalení väzby.

19/ Vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že v prejednávanej veci neboli zistené také skutočnosti a okolnosti, ktoré by odôvodnili záver o zavinení trestného stíhania, resp. väzby samotným žalobcom. Keďže zo skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že žalobca sa mal dopustiť násilného konania voči poškodenej, ktorá bola jeho bývalou družkou a s ktorou má dve maloleté deti, súd sa v širších súvislostiach zaoberal ich vzájomným vzťahom pred samotným začatím trestného konania, samotným správaním obvineného pred vzatím do väzby vo vzťahu k poškodenej a v tejto súvislosti sa oboznámil aj s obsahom spisu 9P 39/2016 (§ 186 ods. 1 CSP), ktorého predmetom bolo rozhodovanie o návrhu matky na úpravu rodičovských práv a povinností k obojm maloletým deťom. Tento návrh podala matka 9.8.2016 s tvrdením, že otec na domácnosť a deti ničím neprispieva, chodí za svojou partnerkou a o deti sa nestará. Tento návrh bol doručený žalobcovi 12.7.2016, žalobca sa k nemu vyjadruje písomne dňa 30.8.2016, obviňuje matku detí, že požíva alkohol, podvádza ho s inými mužmi, zadržáva mu jeho osobné veci, vymenila zámok na dverách od bytu, zakazuje mu stretávať sa s deťmi, o deti sa riadne nestará, nesúhlasí s výživným a už vôbec nie preto, aby ho platil k rukám matky. Taktiež z výsluchu žalobcu a matky detí zo dňa 9.11.2016 vyplýva, že vzťahy medzi partnermi boli napäté, navzájom sa obviňovali z krádeže vecí, hádky boli kvôli nedostatku peňazí, navzájom sa vulgárne osočovali, žalobca tvrdil, že družka ho aj fyzicky napádala a práve pre jej správanie odišiel zo spoločnej domácnosti. Styk otca s deťmi upravený nebol, sám žalobca sa vyjadroval, aby styk s deťmi bol ponechaný na dohodu rodičov. Z obsahu pripojeného spisu, ktorého súčasťou je i vyšetrovací spis ORP 935/1 - VYS - PD 2016 vyplýva, poškodená Q. V. policajnej hliadke dňa 5.12.2016, teda v deň skutku uviedla, že žalobca chcel v uvedený deň aby mu dala deti, nakoľko ich chcel zaviesť do škôlky, avšak od rozchodu s ním nemá dobré vzťahy a neverí mu a nechce mu zverovať deti, preto mu uviedla, že mu ich nedá, potom prišiel ku vchodovým dverám, rozkopol ich, začal kričať na ňu, že ju zabije a pozabíja všetkých, potom odišiel z bytu a kričal aj vonku, že ich pozabíja. Žalobca ako podozrivý dňa 5.12.2016 a následne aj ako obvinený vypovedal, že pre deti chodí každé ráno, aby ich videl aspoň 5 minút a vozí ich do škôlky a školy. V uvedený deň mu matka detí nedvihala telefón a od soboty mu nechcela deti dať, tak bol nahnevaný a vykopol nohou dvere, poprel, že by sa bol vyhrážal. Z obsahu uznesenia o vzatí do väzby vyplýva, že trestné stíhanie je začaté dôvodne s ohľadom na výpoveď obvineného a výpoveď svedkyne V., svedka Z. a listinné dôkazy. Sudca pre prípravné konanie konštatoval, že medzi obvineným a poškodenou sú dlhodobé spory ohľadom spoločne nadobudnutého majetku a starostlivosti o deti, pričom by mohlo dôjsť k tomu, že svoje vyhrážky obvinený môže naplniť, i keď ich popiera. V tejto súvislosti súd konštatuje, že konanie žalobcu bolo v čase vznesenia obvineného kvalifikované ako zločin porušovania a domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods.2 písm. a) ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e), § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, pričom spáchanie tohto zločinu sa následne nepotvrdilo. Podľa názoru súdu pre takúto kvalifikáciu skutku neboli dôvody od samého začiatku trestného stíhania, pretože príslušnému vyšetrovateľovi nič nebránilo riadne a podrobne vypočuť poškodenú k okolnostiam nadobudnutia bytu, ku ktorému sa mal skutok vzťahovať, zistiť či obvinený má a aký právny vzťah k bytu, zadovážiť prípadne listinné dôkazy - zámennú zmluvu a iné, ktoré následne vylúčili túto kvalifikáciu skutku o to zvlášť, že obvinený od samého začiatku vstup do bytu popieral. Išlo o úkony, ktoré mohli byť vykonané aj pred vznesením obvinenia, resp. rozhodovaním o väzbe, pričom tieto boli objasnené až pri výsluchu poškodenej 13.1.2017. Správanie žalobcu v čase pred spáchaním skutku bolo výrazne poznačené vzájomnými konfliktami a nevyriešenými vzťahmi ohľadom majetku a detí s poškodenou, avšak nemožno nechať bez povšimnutia, že išlo o osobu, ktorá nebola trestne stíhaná, k bydlisku poškodenej sa priblížil s úmyslom odvieť deti do školy a škôlky ako to robil predtým, žalobca akékoľvek vyhrážky od samého začiatku trestného stíhania popieral, tieto boli následne rozptýlené opakovanými výpoveďami poškodenej a aj ostatných svedkov. Nebolo preukázané žiadne obdobné správanie žalobcu voči poškodenej, práve naopak konflikty medzi ním a poškodenou boli vzájomné, vzájomne sa obviňovali z nedostatku peňazí, krádeže vecí, požívania alkoholu, resp. u žalobcu drog a podobne. Dôkazom toho je i výpoveď poškodenej V. zo dňa 13.1.2017, keď uviedla, že predtým ju žalobca fyzicky napadol, čo však nebrala ako napadnutie, zmenila aj výpoveď ohľadom slovnej vyhrážky obvineného. V konaní ďalej potvrdil pracovník ÚPSVR Prievidza, že obvinený ako otec mal k deťom dobrý vzťah, deti sa ho nebáli. Svedok B. O., priateľ poškodenej taktiež pri výpovedi 6.1.2 2016 uvádzal, že sa nestalo, aby U. niečo vyvádza, vypisoval niekoľko otravných SMS, nevedel sa zmieriť s jeho nasťahovaním sa, svedok nepotvrdil vyhrážky pred bytom, tieto mal počuť až keď obvinený stál vonku pred vchodom. Všetky uvedené okolnosti v spojitosti s faktom, že v čase pred trestným stíhaním žalobca už nežil v spoločnej domácnosti s poškodenou nemožno vyhodnotiť tak,

že žalobca si ako obvinený väzbu zavinil sám, pretože nebol preukázaný jeho „zavinený úkon“, ktorý spôsobil, že musel byť jedine vzatý do väzby. Súd konštatuje, že nie je možné pre účely vyhodnotenia zavinenia väzby a existencie obavy z pokračovania trestnej činnosti v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. znovu revidovať rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie, ktorý rozhoduje o väzbe v danom čase a vychádza z dôkazov vykonaných k času podaného návrhu na vzatie do väzby. Ale pokiaľ išlo o obavu uchrániť predovšetkým poškodenú pred možným násilným správaním žalobcu ako obvineného, bolo možné ponechať obvineného na slobode a uložiť mu primerané obmedzenia a povinnosti, spočívajúce v zákaze priblíženia sa k poškodenej, nekontaktovania sa s ňou a podobne. Ak sa však následne v trestnom konaní preukáže nedôvodnosť trestného stíhania, a tým aj nedôvodnosť väzby v dôsledku zmenených svedeckých výpovedí a platí, že za výsledok trestného konania, ktoré končí oslobodením spod obžaloby, zastavením trestného stíhania, alebo postúpením iného orgánu zodpovedá štát tak, ako súd uviedol vyššie, musí niesť štát svoju zodpovednosť aj za to, ako bolo vyhodnotené správanie obvineného pred vzatím do väzby vo svetle obavy pred pokračovaním ďalšej trestnej činnosti (NS SR 4Mcd0 15/2009). Štát sa nemôže zbaviť tejto zodpovednosti tvrdením, že obvinenie bolo zoslabené zmenou výpovede poškodenej, resp. neskôr zadováženými listinnými dôkazmi. Ak by súd prijal záver, že bola to práve zmenená výpoveď poškodenej V., ktorá zoslabila obvinenie a tým aj väzobné stíhanie, a preto za škodu zodpovedá táto osoba, bol by popretý vôbec zmysel zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie, ktorá zodpovednosť je rýdzo objektívna a tomu jednoznačne zodpovedá aj ustálená rozhodovacia prax súdov. Podľa názoru súdu v danej veci nebolo preukázané tak závažné zavinené správanie žalobcu, ktoré by odôvodňovalo subjektívne zavinenie väzby tak ako tomu bolo napr. vo veci posudzovanej aj ÚS SR I.ÚS 444/2012 zo dňa 3.10.2012, kde skutkový stav trestného činu nebezpečného vyhrážania bol založený na omnoho závažnejších skutočnostiach, a to dve po sebe podané trestné oznámenia poškodenej, obvinený ju pod vplyvom alkoholu niekoľkokrát fackal, v minulosti po facke mala prasknutý ušný bubienok, vytrhnuté vlasy, niekoľkokrát musela utekať z domu, samotná matka obvineného zabraňovala, aby bil poškodenú, obvinený sa správal agresívne aj po zadržaní na polícii, domáhal sa násilne rozhovoru s poškodenou ohľadom podaného trestného oznámenia, pod vplyvom alkoholu užil lieky, mal narábať aj so zbraňou, ktorú mal doma. Podľa názoru súdu o takéto závažné okolnosti v prejednávanej veci nešlo a žalovaný sa nemôže zbaviť svojej objektívnej zodpovednosti len tvrdením že v priebehu konania menila poškodená svoju výpoveď vo vzťahu k charakteru slov a namiesto je aj obranná argumentácia žalobcu, že trestné stíhanie pre porušovanie domovej slobody bolo od začiatku nedôvodné práve pre riadne nevykonanie dôkazov, preto ťažko možno uvažovať o zavinení trestného a aj väzobného stíhania.

20/ Žalobca uplatnil nárok na náhradu škody z titulu nákladov trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 3670,- eur. S poukazom na § 1 ods. 4, § 12 ods. 1, § 12 ods. 3, § 14, § 15, § 16 ods. 3, § 17 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. tieto trovy vznikli podľa predloženého vyúčtovania za úkony právnej pomoci v čase od 4.1.2017 do 12.2.2018, pričom išlo o obhajobu žalobcu tak v prípravnom konaní a v rámci neho i počas väzby a následne aj v konaní pred súdom, pričom žalobca správne rozlišuje odmenu za úkony v závislosti od právnej kvalifikácie skutku. Žalovaná poprela preukázanie realizácie úkonov v tvrdenom rozsahu vrátane náhrady za stratu času, spochybnila vykonanie a dôvodnosť ciest. Poukazovala na to, že žalobca však nepreukázal, že došlo v jeho majetkovej sfére k úbytku v tvrdenom rozsahu, teda že zaplatil práve žalobca trovy obhajoby a reálne došlo u neho k vzniku škody. Poukázala aj na potrebu skúmania účelnosti realizovaných úkonov obhajcu v trestnom konaní.

21/ Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 citovaného zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

22/ Právne významná bola obranná argumentácia žalovanej, že žalobca v čase podania žalobu nepreukázal, že uhradil trovy obhajoby, teda, že došlo v jeho majetkovej sfére k úbytku, ktorým vznikla

u neho skutočná škoda v zmysle § 17 ods. 1 citovaného zákona. Žalobca a aj svedkyňa U. W. potvrdili dohodu o tom, že za obhajobu žalobcu v trestnom konaní bude poskytovať platby sestra žalobcu, a to priamym vystavovaním a úhradou faktúr na spoločnosť sestry žalobcu. Svedkyňa pred súdom potvrdila úhradu vystavených faktúr a ich zaplatenie bolo žalobcom preukázané aj výpismi z jeho účtu. Žalobca predložil do spisu faktúry, a to č. 170054 zo dňa 10.1.2017, ktorou fakturoval spoločnosti Spichlerz s.c. Wroclaw za právne služby 2196,70 PLN, faktúrou č. 170121 zo dňa 31.1.2017 fakturoval za právne služby uvedenej spoločnosti 2171,75 PLN, faktúrou č. 17 - 0208 zo dňa 16.3.2017 fakturoval za právne služby 1272,42 eur, faktúrou č. 17-0303 zo dňa 26.9.2017 fakturoval za právne služby 1781,40 eur, faktúrou č. 17 - 0272 zo dňa 1.8.2017 fakturoval sumu 800,00 eur a faktúrou č. 180137 zo dňa 8.3.2018 fakturoval žalobcovi za právne služby celkom sumu 1111,61 eur. Z priloženého vyhlásenia sestry žalobcu vyplýva, že poskytla žalobcovi pôžičku 7500,- eur, ktorú spláca od marca 2018 mesačne po 312,50 eur po 24 mesiacov. Časť pôžičky poskytla uhradením faktúr advokátskej kancelárii. Žalobca následne predložil do spisu zálohové faktúry na úhradu trov obhajoby, ktorými fakturoval právne služby č. 17/0004 za obdobie od prevzatia zastúpenia do 13.3.2017 v celkovej sume 2272,42 eur, ďalej faktúru na sumu 800,-eur, ktorá bola uhradená v plnej výške - právne služby za dobu od 7.4.2017 do 5.6.2017, ďalšiu faktúru za služby od 5.6.2017 do 15.9.2017 v sume 1781,40 eur a faktúrou na sumu 1111,61 eur, ktorá bola uhradená a ide za právne služby od 3.11.2017 do 20.2.2018. Aj podľa právneho názoru súdu škoda žalobcovi nevznikla tým, že trovy obhajoby zaplatila jeho sestra, resp. tieto boli uhradené obchodnou spoločnosťou jeho sestry. Ako škoda žalobcu by prichádzala do úvahy len úhrada účelne vynaložených trov obhajoby, a v rámci nich len tarifnej odmeny advokáta, ktoré boli uhradené z majetkovej sféry žalobcu (viď napr. KS Nitra sp. zn. 8Co 209/2017 z 19.4.2018). Žalovaná aj po výsluchu svedkyne Anny Sczepanskej opakovane poprela nepreukázanie skutočnosti, že žalobca vrátil jeho sestre podľa tvrdenej dohody sumu 7500,- eur, resp. časť tejto sumy. Javí sa skutočne pravdou to, že sestra žalobcu zabezpečila obhajobu žalobcovi v trestnom konaní, keďže bol „bez peňazí“, za tieto služby aj zaplatila. Svedkyňa tvrdila, že sumu 7500,- eur jej mal žalobca splácať mesačne a zostáva mu uhradiť už len splátky do marca 2020, peniaze jej nosí v hotovosti podľa toho koľko má a keď príde do Poľska.

23/Súd zaplatenie tejto pôžičky žalobcom nemá preukázané. Žalobca sa vo svojej výpovedi pred súdom nevedel vyjadriť ako spláca túto pôžičku, v akej výške, koľko má splatené a koľko mu zostáva uhradiť, odkazoval na svoju priateľku, ktorá sa o tieto záležitosti stará. Svedkyňa W. však vo svojej výpovedi uviedla, že nevie ako žalobca a v akých sumách túto pôžičku spláca, je to medzi žalobcom a jeho sestrou. Výpoveď svedkyne W. považuje súd za účelovú v snahe pomôcť žalobcovi v konaní, a to vzhľadom na príbuzenský vzťah a aj na možnú motiváciu získať svoje peniaze formou náhrady škody od žalovanej. Nepravdepodobnosť vrátenia pôžičky žalovaným zvyšuje aj samotná preukázaná výška príjmu žalovaného od skončenia trestného konania, kedy do februára 2018 nebol riadne zamestnaný, bol pod tlakom trestného konania pre nezaplatenie výživného, na výživnom mal značný dlh z titulu nedoplatku, bežné výživné mal určené v celkovej sume 250,- eur, mal osobné výdavky, a preto záver, že mesačne dal viac ak 300,- eur od marca 2018 na splatenie pôžičky sestre nie je pravdepodobné. Tieto pochybnosti žalobca neodstránil napriek opakovanej námietke žalovanej. Za preukázané mal súd zaplatenie trov obhajoby z poslednej faktúry č. 180137 zo dňa 8.3.2018, ktorou fakturoval obhajca už žalobcovi sumu 1111,61 eur za právne služby od 3.11.2017 do 20.2.2018. Túto suma bola uhradená z účtu priateľky žalobcu - viď výpis č.l. 189 spisu, a to platbami z 9.4.2018 sume 370,54 eur, 30.4.2018 v sume 370,54 eur, dňa 28.5.2018 v sume 370,54 eur. Išlo preukázateľne o úhradu predmetnej faktúry, pričom svedkyňa U. W. potvrdila, že išlo o platbu z jej účtu, avšak z peňazí, ktoré jej poskytol žalobca. Len v tomto rozsahu preukázal žalobca zaplatenie trov obhajoby na účet advokátskej kancelárie, preto považuje súd za preukázanú škodu len vo výške 1111,61 eur.

24/Pokiaľ ide o trovy obhajoby, súd vzhľadom na preukázanú škodu len vo výške 1111,61 eur sa zaoberá opodstatnenosťou a účelnosťou trov v tomto rozsahu. Za preukázané a účelne vynaložené úkony právnej pomoci považuje súd úkony prípravného konania: prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom zo dňa 4.1.2017, kedy bola vystavená plná moc žalobcom (viď vyšetrovací spis č.l. 57,58 spisu a potvrdenie o predvedení klienta v ústave llava- č.l. 58 súdneho spisu), odmena podľa § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. je vo výške 97,62 eur, účasť obhajcu pri vyšetrovaní úkone - výsluch M. V. a D. Z. dňa XX.X.XXXX (viď vyšetrovací spis - zápisnica o výsluchu č.l. 85 -90), odmena vo výške 97,62 eur, účasť obhajcu pri vyšetrovaní úkone - výsluch M. V., V. B. konfrontácia nad 2 hodiny zo dňa 20.1.2017, odmena v sume 195,24 eur (viď vyšetrovací spis č.l. 64 -71), účasť pri výsluchu svedkov Q. a B. dňa 26.1.2017 (vyšetrovací spis č.l. 131 - 138), odmena 97,62 eur, ďalšia porada s klientom v ústave dňa 14.2.2017 (viď potvrdenie ústavy) v sume 32,54 eur podľa § 12 ods. 3 písm. b)

vyhlášky, účasť pri výsluchu Mgr. S. a svedka Q. dňa 15.2.2017 (viď vyšetrovací spis č.l. 117 - 120), odmena 97,62 eur, účasť pri záverečnom preštudovaní spisu zo dňa 13.3.2017 č.l. 172 - 173 spisu, odmena 97,62 eur; úkony počas väzby: žiadosť o prepustenie z väzby z 19.1.2017 - č.l. 64 spisu, účasť na neverejnom zasadnutí na OS Prievidza dňa 3.2.2017, sťažnosť proti uzneseniu OS Prievidza spolu s odôvodnením zo dňa 6.2.2017 - č.l. 35 spisu, odmena za jeden úkon 32,54 eur v zmysle § 12 ods. 1 vyhlášky; následné úkony v konaní pred súdom: podanie odporu proti trestnému rozkazu dňa 29.5.2017 a odôvodnenie tohto odporu ako jeden úkon, odmena v sume 65,08 eur (§ 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie - viď spis 1T 50/2017 písomné podania na č.l. 187 a 189 spisu), doplnenie návrhu na vykonanie dôkazov z 2.8.2017 - viď č.l. 196 spisu 1T 50/2017, účasť na hlavnom pojednávaní nad 2 hodiny dňa 7.8.2017, odmena 130,16 eur - viď zápisnica o hlavnom pojednávaní č.l.246 - 248 spisu), odôvodnenie odvolania zo dňa 18.9.2017 - č.l.258 - 265 spisu), odmena 65,08 eur, účasť na verejnom zasadnutí KS Trenčín dňa 12.2.2018 - viď zápisnica č.l.270 spisu, odmena 67,- eur; Celková odmena za tieto úkony predstavuje sumu 1454,17 eur (odmena za 8 úkonov od prevzatia veci do 13.3.2017, 8x 97,62 eur, 8x RP á 8,84, t.j. spolu suma 851,68 eur, odmena za úkony počas väzby 3x 32,54 eur, 3x RP á 8,84 eur, t.j. spolu suma 124,14 eur; odmena za úkony v konaní pred súdom predstavuje za 2 úkony á 65,08 eur, 1 úkon á 32,54 eur, účasť na pojednávaní nad 2 hodiny 130,16 eur, odôvodnenie rozsudku 65,08 eur, účasť na VZ KS TN odmena 67,- eur, odmena za úkony pred súdom 424,94 eur. Réžijný paušál k týmto úkonom je 5x 8,84 eur a 1x 9,21 eur, RP spolu 53,41 eur).

25/V tejto súvislosti súd udáva, že za nepreukázané považoval súd uplatnené úkony za ďalšiu poradu s klientom 20.1.2017, písomné podanie na súd zo dňa 25.1.2017, ďalšia porada s klientom 5.3.2017, ďalej by patrila obhajcovi obvineného za podanie sťažnosti proti uzneseniu o väzbe a odôvodnenie sťažnosti odmena len za jeden úkon, pretože ide o ten istý úkon právnej pomoci, obhajca nepreukázal úkon - ďalšiu poradu s klientom 25.7.2017, taktiež podanie odporu a jeho písomné odôvodnenie predstavuje ten istý právny úkon, nepreukázaná bola ďalšia porada s klientom 6.8.2017, 15.9.2017, a zo dňa 7.2.2018. Tieto úkony neboli zistiteľné ani z obsahu pripojeného trestného spisu, boli namietané zo strany žalovanej a žalobca nepreukázal vznik týchto úkonov právnej pomoci. Ako trovy obhajoby prichádzajú do úvahy náhrady cestovných výdavkov v zmysle § 15 písm. a/ vyhlášky, tieto podľa preskúmania trestného spisu a úkonov, ktoré súd priznáva vyššie, by patrili obhajcovi v uplatnenom rozsahu 321,70 eur, pretože išlo o účelné cesty spojené s právnou pomocou (viď špecifikácia náhrad č.l. 56 spisu). Rovnako by patrila obhajcovi náhrada za stratu času za čas strávený cestou k jednotlivým úkonom, ktoré súd priznáva vyššie ako odôvodnené a náhrada za stratu času by patrila obhajcovi žalobcu v uplatnenom rozsahu 795,32 eur. Z dôvodov vysvetlených vyššie však súd priznáva ako skutočnú náhradu škody, ktorá vznikla žalobcovi úhradou trov obhajoby len sumu 1111, 61 eur, pričom je nepochybné, že súdom priznané trovy obhajoby vznikli v priamej príčinnej súvislosti jednak s väzbou obvineného, ako i trestným stíhaním ako takým.

26/Podľa § 17 ods.2) zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3) citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 citovaného zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (zákon č.215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi).

27/Žalobca v žalobe uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej sume 14.979,- eur a tento zdôvodňuje jednak ako ujmu vzniknutú výkonom väzby pri celkovom počte dní väzby 50 a násobkom denného odškodnenia 99,58 eur, t.j. spolu 4979,00 eur. Ďalej uplatňuje nemajetkovú ujmu súvisiacu s trestným stíhaním ako takým v celkovej sume 10.000,- eur. Žalovaná od začiatku konania namietala, že zdôvodnenie nemajetkovej ujmy stojí len na všeobecných tvrdeniach žalobcu, pričom je nevyhnutné skúmať, či neprichádza do úvahy aj samotné konštatovanie porušenia práva, resp. vyváženie

nemajetkovej ujmy inak. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalovanej, že cieľom poskytnutia finančnej satisfakcie nie je navrátenie do pôvodného stavu alebo poskytnutie peňažného zadosťučinenia, ale predstavuje určité spravodlivé zmiernenie následkov protiprávneho stavu.

28/Súd sa najskôr zaoberal tým, či v danej veci nie je postačujúcim prostriedkom nápravy len samotné konštatovanie práva, resp. či nie je možné nemajetkovú ujmu uspokojiť inak. Pri úvahe o forme zadosťučinenia treba zohľadniť aj konanie žalobcu, ktorým k vzniku nemajetkovej ujmy prispel (NS SR 6Cdo 44/2017 z 21.6.2018). Podľa názoru súdu v danej veci len samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu vzhľadom na väzobné stíhanie, dĺžku väzby, zásah do jeho osobnostnej sféry počas väzby, podriadeniu sa režimu ústavu, pretrhnutie kontaktu s deťmi a jeho družkou, širšou rodinou, priateľmi, nie je postačujúce. Zásah do týchto hodnôt nemožno podľa názoru súdu zmierniť ani inak, pretože ide o nenávratiteľný stav osobného precitovania a prežívania pobytu v ústave na výkon väzby. Aj podľa rozhodnutia NS SR 4Cdo 125/2019 zo dňa 27.8.2019, podľa ktorého u nemajetkovej ujmy ide „o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky a nie je možné vidieť žalobcu do úlohy púheho objektu, ktorý sa stáva iba prostriedkom v rukách štátnej moci.... najvyššiu mieru ochrany požíva ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä ak sa preukáže, že bolo do začiatku nezákonné. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“ ... Podľa názoru súdu už samotný výkon väzby a povinnosť rešpektovať režim jej výkonu predstavuje vážny zásah do práv fyzickej osoby a spôsobuje dotknutej osobe nepochybne nemajetkovú ujmu, keď pri dôsledkoch realizácie väzby na výkon práv fyzickej osoby iná ako peňažná forma - satisfakcia nemajetkovej ujmy sa nejaví spravodlivým a primeraným zadosťučinením.

29/ Nemajetková ujma sa musí dotýkať osobnostnej sféry žalobcu, a nie iných osôb, ich pocitovaniu a prežívaniu trestného stíhania (3Cdo 7/2017 z 7.8.2018). Je nepochybné, že žalobca bol pred začatím trestného stíhania a vzatím do väzby nezamestnaný, nebol evidovaný na úrade práce. Z výpovede žalobcu v konaní 9P 39/2016 zo dňa 9.11.2016, ktorú výpoveď považuje súd za najobjektívnejšie zhodnotenie pomerov žalobcu pred trestným stíhaním, vyplýva jeho konštatovanie, že nemal zamestnanie, peniaze na deti matke odmietol dávať, pretože ich míňa na diskotéky. V októbri XXXX si privyrobil len na dohodu, pričom výšku príjmu neuvádzal. Od leta roku XXXX už nežil so svojou družkou v spoločnej domácnosti, žil u terajšej priateľky, z výpovedi oboch rodičov v tomto konaní vyplýva, že vzťahy medzi nimi boli mimoriadne konfliktné, matka detí ho upodozrievala z užívania drog, o čom založila do spisu aj výsledok z testov, mal sa voči nej vyhrážať mimoriadne vulgárne, vzájomne sa obviňovali z krádeže rôznych vecí, z nedostatku peňazí, z neprispievania na potreby detí. G. vo svojej výpovedi naopak obviňoval matku detí z požívania alkoholu, z agresivity voči nemu, vyčítal matke detí, že ho podvádzala, zo zanedbávania starostlivosti o deti, z podvodu ohľadom úveru na byt. V čase keď sa mal stať skutok styk žalobcu s deťmi upravený nebol, žalobca si ako otec však chodieval pre deti, vodil ich do školy, resp. škôlky a túto skutočnosť potvrdila matka detí vo svojej výpovedi dňa X.XX.XXXX: „chodí v montérkach každé ráno pre deti a vodí ich do školy, zatiaľ nežiadam súd o úpravu styku, myslím si, že sa dohodneme“. V súvislosti so skutkom sa žalobca od samého začiatku priznával len k vykopnutiu dverí a popieral slovné vyhrážky voči poškodenej.

XX/Vychádzajúc z týchto skutkových zistení považuje súd za čiastočne dôvodný nárok čo do nemajetkovej ujmy vzniknutej väzobným stíhaním. V rozhodovacej praxe súdov dopad väzby zasahuje do osobnostných práv každého človeka vo forme zásahu do práva na osobnú slobodu, obmedzenie súkromného, rodinného života, odčlenenie od najbližších a podobne. G. bol dňa X.XX.XXXX vzatý do väzby, pričom pred vzatím do väzby býval v spoločnej domácnosti s družkou U. W. v Prievidzi, v Prievidzi žili aj jeho dve maloleté deti, za ktorými chodieval pravidelne a vodil ich do školy a škôlky, v tej dobe viedol súdny spor s matkou detí ohľadom úpravy rodičovských práv a povinností, nebol síce riadne zamestnaný, ale privyrábal si ako sadrokartonista na dohodu, mal pomerne blízke rodinné vzťahy v Poľsku, hlavne so svojou sestrou U. W.. Počas väzby nebol zamestnaný, čím mu vznikol dlh na výživnom. Počas väzby matka detí - v trestnom konaní poškodenej, nedovolila maloletým deťom návštevu žalobcu. Podľa vyjadrenia sestry žalobcu, tento uväznenie znášal mimoriadne zle, uzavrel sa do seba, pociťoval nešťastie z toho, že nemohol byť s deťmi a ako deti jeho uväznenie príjmu, pociťoval

ujmu z toho, že nebol v kontakte s jeho otcom, ktorého zdravotný stav bol nepriaznivý. Mimoriadne zapojenie žalobcu do spoločenského života tvrdené a ani preukazované nebolo, pričom žalobca sa v podstate vrátil do rovnakého spôsobu života ako pred väzbou. Súd berie do úvahy aj ďalšie zákonné kritérium pre výšku nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 3 zákona, a to okolnosti, za ktorých k ujme došlo, a to práve tie okolnosti, ktoré sú popísané vyššie, žalobca sa určitého protiprávneho konania dopustil, toto nieslo známky hrubosti a agresie voči matke jeho dvoch detí práve aj v prítomnosti detí. Toto konanie naplnilo znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 zákona o priestupkoch, pretože rozhodnutím OU PD OVVS 2019/000730-32 zo dňa 10.7.2019 bol uznaný vinným z toho, že dňa 5.12.2016 v danom čase a mieste vykopol dvere do bytu č. 5 patriacim manželom Z. a na adresu Q. V. sa vyjadril „pojebaná piča“ a následne si pred autom zanaďoval „kurva, piča tam, teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním (viď aj rozhodnutie OÚ Trenčín zo dňa 14.10.2019, ktorým bolo odvolanie žalobcu zamietnuté). Aj uvedené má význam pre stanovenie výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy (okolnosti za ktorých k ujme došlo).

31/Pokiaľ ide o závažnosť následkov väzby v súkromnom živote, tieto žalobca vidí v tom, že nebolo to pre neho ľahké, bol prvýkrát zadržaný, zostal z toho nervózny, má problémy so spaním, deti sa ho báli, hlavne so staršou dcérou mal narušený vzťah po prepustení na slobodu. Žalobca tvrdil, že bolo po Prievidzi rozšírené, že bol vo väzbe, a že je trestne stíhaný. Ako však uviedol žalobca, ale i svedkyne W. a W., na týchto následkoch sa nepodieľala väzba ako taká, ale správanie matky detí, ktorá mala aj s jej rodinou žalobcu neustále v súvislosti s väzobným stíhaním pred deťmi očierňovať. Na tomto mieste súd prisvedčuje správnosti obrannej argumentácie žalovanej, že tento následok v súkromnej sfére života žalobcu vyvolala nie väzba ako taká, ale správanie a konanie bývalej družky žalobcu. Ani „reči po Prievidzi, že je basista, že bol uväznený za drogy“ nesúvisia so samotným trestným stíhaním, pretože tieto ako tvrdil žalobca a obe vypočuté svedkyne rozširovala bývalá družka a narušenie povesti žalobcu nemalo pôvod v samotnom trestnom stíhaní žalobcu. Žalobca pred vzatím do väzby nevedol mimoriadny spoločenský život, nebol spoločensky, politicky, kultúrne činný, viedol osobný život a príležitostne pracoval. Väzba ako taká však pretrhla všetky väzby v jeho súkromnom živote (kontakt s družkou, kontakt s deťmi, príležitostné práce na dohodu) na dobu 50 dní (dĺžka väzby tvrdení žalobcom).

32/Súd dospel k záveru, že žalobcovi za dobu výkonu väzby, kedy zásah do jeho osobnostnej sféry bol mimoriadne intenzívny, patrí odškodnenie vo výške 30,- eur za jeden deň uväznenia, keď prihliadol aj na celkovú dĺžku väzby a všetky skutkové okolnosti uvedené vyššie. Za ustálenú súdnu prax NS SR možno považovať záver, že všeobecný súd je povinný určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúru ústavného súdu a ESLP, iné rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (z posledných rozhodnutí napr. NS SR 3Cdo 25/2019 z 20.6.2019, 2Cdo 30/2019 z 30.9.2019, 3Cdo 19/2018, 2Cdo 112/2017, 3Cdo 17/2017, 6Cdo 37/2012, 6Mcd 15/2012). Vo veci 2Cdo 30/2019 NS SR vyslovil, že podľa judikatúry ESLP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Winkler v. SR, Tostoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo, Público Comunicacáo Social, S.A. v. Portuhalsko, Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo), ďalej, že by mala byť zohľadňovaná výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú na telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Ittalahti a Karhuvaara v. Fínsko).

33/V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa § 17 ods.2 zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č.215/2006 Z.z.. Zákonom č. 412/2012 Z.z. bol teda stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím a táto zákonná úprava je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom ESLP. V zmysle § 5 zákona č.215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi na výpočet odškodnenia, ak ide o ujmu na zdraví, sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu upravujúceho poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia; Ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Poškodený trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania má nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy. V zmysle § 6

zákona celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Minimálna mzda za rok 2017 bola vo výške 435,- eur, t.z., že maximálny limit odškodnenia podľa tohto zákona pre rok 2017 bol vo výške 21.750,- eur. Súd po zohľadnení všetkých zákonných kritérií, ktoré sú pri rozhodovaní o nároku na úhradu nemajetkovej ujmy rozhodujúce a porovnávajúc rozhodnutia súdov v obdobných veciach, zohľadňujúcich všeobecné kritériá odškodňovania vyslovené v rozhodnutiach ESLP považoval v danej veci vzhľadom na všetky osobitosti tohto prípadu odškodnenie počas výkonu väzby vo výške 1500,- za primerané. Napr. vo veci 17Co 144/2015 zo dňa 15.2.2017 KS Banská Bystrica považoval za primeranú náhradu denného odškodnenia vo väzbe 40,- eur, kde však boli zohľadnené omnoho závažnejšie následky uväznenia, a to odlúčenie od rodiny, poškodený bol krátko ženatý, prerušenie podnikania s vlastným autoservisom, počas väzby sa nakazil infekčným kožným ochorením, bol úverovo zaťažený a vystavil sa riziku nesplácania úveru mesačne vo výške 637,15 eur. Vo veci KS ZA 7Co 325/2012 zo dňa 16.1.2013 bol poškodený odškodnený za približne rok väzby celkovou sumou 13.000,- eur, čo predstavuje na jeden mesiac väzby približne sumu 1080,- eur. Vo veci KS Žilina sp. zn. 7Co 2/2017 z 22.2.2017 bolo poskytnuté odškodnenie za jeden mesiac väzby vo výške 50,- eur, avšak išlo o príslušníka policajného zboru, bol s ním ukončený služobný pomer, spod obžaloby bol oslobodený. Vo veci ESLP sťažovateľa voči Slovenskej republike bola sťažovateľovi ako náhrada nemajetkovej ujmy za výkon nezákonnej väzby priznaná suma 12.000,- eur, pričom väzba trvala v rozsahu 1 roka - na jeden mesiac väzby približne suma 1000,- eur. Vo veci ESLP Schram proti SR bolo priznané odškodnenie sťažovateľovi za zdĺhavé rozhodovanie o prepustení z väzby, ktoré trvalo 44 dní, a to vo výške 2000,- eur. Vo veci sťažnosť č. 43295/99 z 28.5.2002 Al-Jedda v. Spojené kráľovstvo za 18 - mesačnú väzbu priznal ESLP odškodnenie 16.500,- eur. Vo veci rozsudku veľkého senátu ESLP z 28.5.2002 Stafford proti Spojenému Kráľovstvu sťažnosť č. 46295/99 za obmedzenie osobnej slobody vo väzbe po dobu 532 dní bolo priznané odškodnenie vo výške 16.500,- eur, čo pripadá na jeden mesiac väzby približne 31,- eur. Napr. vo veci Winkler proti Slovenskej republike ESLP priznal sťažovateľovi nemajetkovú ujmu 8.000,- eur, avšak išlo o väzbu trvajúcu viac ako 12 mesiacov, určité odškodné bolo priznané sťažovateľovi aj ÚS SR, pričom ani v tomto prípade nepresahovalo odškodné za jeden mesiac viac ako 1000,- eur. Aj podľa súdnej praxe v ČR v prípade väzby za adekvátne je potrebné považovať odškodnenie orientačne od 500,- 1500,- Kčs za každý deň trvania väzby, pričom podľa českej judikatúry sa pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadňuje povaha trestnej veci, časové trvanie väzby, následky v osobnostnej sfére.

34/V zmysle uvedeného prehľadu súdnych rozhodnutí súd považoval vzhľadom na špecifiká tohto prípadu za primerané odškodnenie 30,- eur za jeden deň väzby, t.j. sumu 1500,- eur (30,- eur x 50 dní väzby podľa uplatnenej dĺžky väzby žalobcom, i keď väzba ako taká trvala dlhší čas). Poukaz žalobcu na rozhodnutie KS Bratislava z 26.1.2017 nie je náležitý, išlo o iné skutkové okolnosti, osobu policajta, ktorý musel vo väzbe znášať ponižovanie, vyhrážanie. Podľa názoru súdu nie je možné bez bližšieho porovnania skutkových okolností vychádzať len z denného odškodnenia za väzobné stíhanie, pretože každá jednotlivá vec je individuálna, každý poškodený má zásahy do osobného života v rôznej intenzite s rôznymi následkami. Taktiež pri porovnávaní odškodnení priznaných rozsudkami ESLP je významné, že bolo sťažovateľovi priznané odškodnenie už vnútroštátnymi orgánmi, o aké skutkové okolnosti ide a predovšetkým o ako dĺžku väzbu ide.

35/Žalobca uplatňoval ďalšiu náhradu za nemajetkovú ujmu za celkové trestné stíhanie vo výške 10.000,- eur, ktorú odôvodňoval v žalobe tým, že pobyt vo väzbe s ľuďmi majúcimi kriminálnu minulosť bol veľmi traumatizujúci a ponižujúci, informácia o jeho väzbe sa rozšírila v Prievidzi, musel si nájsť prácu v zahraničí, bývalá družka ho v očiach detí démonizovala. Pri úvahe súdu o priznaní nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie v čase po prepustení z väzby súd zohľadnil predovšetkým tú skutočnosť, že uznesením KS Trenčín sp. zn. 3Tp/22/2017 zo dňa 23.2.2017 bol žalobca prepustený z väzby na slobodu, boli mu však uložené povinnosť dostaviť sa raz týždenne k probačnému a mediačnému úradníkovi, zákaz úmyselne sa priblížiť k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov. Z pripojeného spisu 2Pr/24/2017 vyplýva, že žalobca povinnosť dostaviť sa k probačnému úradníkovi v podstate splnil od februára 2017 až do konca trestného konania vo februári 2018. Išlo o obmedzenie v súkromnom živote, keďže si musel svoje záležitosti usporiadať tak, aby sa na kontakt dostavil. Skutočnosť, že bol po Prievidzi očierňovaný bývalou družkou, a tým utrpel na povesti, súd nezohľadnil, pretože z výpovede žalobcu, jeho družky a aj sestry jednoznačne vyplynulo, že tieto „reči“ mala viesť jeho bývalá družka s rodinou, preto prípadné poškodenie povesti nemá priamu príčinnú súvislosť s trestným stíhaním, ale konaním jeho bývalej družky. Žiadne výrazné spoločenské odcudzenie žalobca okrem svojho tvrdenia nepreukázal, aspoň nie také, na ktorom by sa podieľalo samotné trestné stíhanie. Súd čiastočne

zohľadnil to, že žalobca musel naprávať svoj vzťah s maloletými deťmi, najmä so staršou dcérou S., pretože práve táto vnímala citlivejšie fakt, že jej otec bol vo väzbe. Skutočnosť, že by sa žalobca výkonom probačného dohľadu nemohol zamestnať súd nezohľadňoval. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že po prepustení z väzby pracoval 3 - 4 mesiace ako sadrokartonista v Prievidzi, v mieste svojho bydliska sa aj pri výkone dohľadu mohol zamestnať. Jeho úmysel pracovať v Rakúsku vyplýval z povinnosti platiť výživné, ktorú skutočnosť uviedol sám žalobca na pojednávaní 4.11.2019. Okrem toho žalobcovi nič nebránilo po uplynutí určitého času dohľadu požiadať o zmenu tohto obmedzenia (§ 82 ods.2 Trestného poriadku), čo však napriek tomu, že bol zastúpený obhajcom nevyužil. Zo spisu 2Pr/24/2017 vyplýva, že voči žalobcovi bolo vedené aj trestné stíhanie pre zanedbanie povinnej výživy, musel sa zúčastňovať úkonov aj v tejto veci, bol evidovaný na úrade práce, musel sa kontaktovať na úrade, preto jeho prítomnosť v mieste bydliska bola nevyhnutná aj z iných dôvodov. Ďalej mal súd preukázané, že trestné stíhanie zasiahlo do jeho súkromného života, vnútorného prežívania. Ako sám uviedol bol z celej situácie nervózny, nespával dobre, zmenu v jeho správaní potvrdil aj svedok Q., priateľka U. W. a aj sestra žalobcu. Žalobcovi však zostal zachovaný vzťah s terajšou družkou a taktiež rodinné vzťahy s ostatnými príbuznými v Poľsku. Súd zohľadňoval aj to, že trestné konanie ako také prebiehalo urýchlene, úkony tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom boli robené promptne, efektívne. Aj na tomto mieste súd konštatuje, že žalobca sa k určitému protiprávnemu konaniu priznal, a to k vykopnutiu dverí, k použitiu vulgarizmov, čo nakoniec viedlo aj k uznaniu za vinného v priestupkovom konaní, nešlo teda o situáciu, že by trestné konanie bolo absolútne nedôvodné od samého počiatku. Súd vzhľadom na dĺžku trestného konania do decembra 2016 do februára 2018 považoval vzhľadom na uvedené primeranú nemajetkovú ujmu vo výške 1000,- eur, keď zohľadňoval už horepriznané odškodnenie aj počas väzby. Pre porovnanie súd uvádza priznané odškodné za nezákonné stíhanie vo veci KS BB 17Co 144/2015, kde na deň trestného stíhania pripadlo 5,- eur odškodnenia, avšak v danej veci išlo o závažnejšie skutkové okolnosti trestného stíhania a preukázané závažnejšieho následky trestného stíhania. Súd porovnal aj iné súdne rozhodnutia priznávajúce odškodnenie z titulu nemajetkovej ujmy napríklad za neprimerane dlhé trestné konanie, ktoré priznávajú odškodnenie priemerne 1000,- eur za jeden rok dĺžky trestného konania, i keď i tu súd zdôrazňuje, že vždy sú najpodstatnejšie skutkové okolnosti každej jednotlivéj veci.

36/Za nepreukázaný a nedôvodný považoval súd nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku. Žalobca uplatnil ušlý zisk vo výške 9816,66 eur a tvrdil, že dostal dve ponuky na prácu so sadrokartónom v Rakúsku s platom 1600,- eur a túto bol nútený odmietnuť z dôvodu vedenia trestného stíhania a povinnosti raz týždenne sa dostaviť na súd. Na začiatku septembra 2017 ho mal osloviť aj Q. Q. s tým, že môže ísť pracovať na tri týždne do Rakúska za 1500,- eur, túto ponuku nemohol prijať. Žalovaná tento nárok od začiatku popierala jednak pre nepreukázanie konkrétnej pracovnej príležitosti s konkrétnou mzdou a jednak nepreukázanie príčinnej súvislosti straty pracovnej príležitosti s trestným konaním. Súd sa v celom rozsahu stotožňuje s obrannou argumentáciou žalovanej. Aj podľa názoru súdu ušlý zisk je ujmu spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný bez vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa prejavuje stratou očakávaného prínosu, nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorého nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (napr. NS SR 4Cdo 319/2008 z 28.4.2010, ďalej napríklad NS SR 5Cdo 195/2015 z 29.3.2017). Žalobca bol v čase pred vznesením obvinenia nezamestnaný, nemal stály pracovný pomer, ako sám uvádzal pracoval na Slovensku na rôzne „fušky“ - práca na hotely Magura, byty po Prievidzi, práca bez živnosti, pracoval aj ako maliar a nebol evidovaný ako nezamestnaný, pracoval na dohody a tieto skutočnosti vyplynuli z výsluchu tak žalobcu ako i poškodenej v konaní 9P 39/2016 ako súd uvádza vyššie. V tomto čase žalobca netvrdil, že má ísť pracovať do Rakúska, že má konkrétnu pracovnú príležitosť, ktorú môže prijať. Aj svedok Q., ktorý pracoval v Rakúsku už od júna 2016 potvrdil, že už pred trestným stíhaním pracovali spolu na fuškách na Slovensku, potom ako začal pracovať v Rakúsku vybavoval túto prácu aj pre U., avšak ho neprijali. Týmto tvrdením je preukázané, že žalobca pred začatím trestného konania nemal žiadnu pracovnú príležitosť v Rakúsku. Žalobcovi nič nebránilo aj po prepustení z väzby zamestnať sa riadne na území Slovenska a dosahovať aspoň taký príjem ako pred začatím trestného konania. Svedkyňa U. W. a nakoniec aj sám žalobca vo svojich výsluchoch tvrdili, že do Rakúska musel ísť robiť preto, že mal určené vysoké výživné a mal nedoplatok na výživnom, čoho jasným dôkazom bolo i vedené trestné konanie pre zanedbanie povinnej výživy uznesením ČVS ORP 626/PD -PD 2017 zo dňa 23.11.2017, pričom mal dlh na výživnom už od 1.9.2016. Žalobca pritom vo svojej výpovedi uviedol, že po prepustení z väzby pracoval v Prievidzi, 3 - 4 mesiace

u V. J. a robotu do Rakúska hľadal vóli súdu o výživnom. Hoci svedok Q. potvrdil, že aj následne mu ponúkal prácu v Rakúsku (svedok sa pomýlil v čase), avšak v konaní je preukázané, že záujem žalobcu o prácu v Rakúsku súvisel s jeho vyživovacou povinnosťou, pričom sa mohol zamestnať aj na Slovensku. Celkom nepreukázané a zahmlené zostalo v konaní aký konkrétny zárobok by bol za uplatnené obdobie žalobca dosiahol, keďže aj svedok Q. nevedel riadne vysvetliť spôsob odmeňovania cez personálnu agentúru. Aj v tejto súvislosti súd konštatuje, že žalobca po uplynutí niekoľkých mesiacov „v snahe“ predísť strate na zárobku mohol požiadať o zmenu uloženého dohľadu napríklad na kontakt len jedenkrát za mesiac. Faktom však zostáva, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz na podporu svojho tvrdenia o existencii konkrétnej pracovnej ponuky, ktorá mu bola v období od augusta - septembra 2017 ponúknutá s preukázaním konkrétneho zárobku, ktorý by dosiahol. Výpočet straty na zárobku predložený žalobcom považuje súd za čisto hypotetický. Súd žalobu žalobcu v tomto rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

37/V zmysle uvedeného súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1111,61 eur z titulu trov obhajoby, sumu 1500,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy počas väzby, sumu 1000,- eur z titulu nemajetkovej ujmy po zvyšnú dobu trestného stíhania a vo zvyšnej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú.

38/O nároku žalovanej na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojitosti s § 255 ods.2 CSP. Vzhľadom na pomer žalovanej sumy 28.465,72 eur a priznanej sumy 3611,61 eur predstavuje úspech žalobcu 12,69%, čomu zodpovedá neúspech žalovanej. Čistý úspech žalovanej potom predstavuje hodnotu 74,62% (87,31 - 12,69). V tomto rozsahu súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie sa podáva na Okresný súd Prievidza v troch vyhotoveniach. Odvolanie musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisovú značku konania, podpis) označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozhodnutím, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.